

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Podhrázkého a soudců Petra Mikeše a Jitky Zavřelové v právní věci žalobce: **Q. H. N.,** zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,** se sídlem náměstí Hrdinů 3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 11. 9. 2020, čj. MV-112625-5/SO-2020, o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 5. 5. 2021, čj. 77 A 136/2020-54,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **4 114 Kč**, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobci byla udělena zaměstnanecká karta s platností od 15. 1. 2018 do 14. 7. 2019, přičemž dne 19. 9. 2018 mu byl udělen souhlas se změnou zaměstnavatele držitele zaměstnanecké karty, a to k zaměstnavateli P. H. V. na pracovní pozici „pomocní a nekvalifikovaní pracovníci ve službách jinde neuvedení (pomocník v provozovně pedikúry a manikúry)“ s místem výkonu práce v Liberci. Dne 30. 5. 2019 podal žalobce žádost o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty, kterou Ministerstvo vnitra rozhodnutím ze dne 3. 6. 2020, čj. OAM-30909-29/ZM-2019, zamítlo, neboť zjistilo jinou závažnou překážku pobytu žalobce na území ČR spočívající ve výkonu nelegální práce [§ 44a odst. 11 ve spojení s § 46e odst. 1, § 37 odst. 2 písm. a) a § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění účinném do 30. 7. 2019 (dále „zákon o pobytu cizinců“)]. Proti tomu podal žalobce odvolání, které žalovaná v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítla a potvrdila rozhodnutí ministerstva.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalované žalobou u Krajského soudu v Plzni. Namítal, že správní orgány založily závěr o nelegálním výkonu práce pouze na tom, že během účastnického výslechu konaného dne 12. 2. 2020 popsal činnosti, které u zaměstnavatele vykonává (odlakování, čištění nehtů na rukou, stříhání nehtů, jejich broušení, úprava nehtů obecně a dále čištění odumřelé kůže, to vše jak na rukou, tak na nohou, a nalepování umělých nehtů). Pakliže dospěly na základě takto popsaných činností k tomu, že nevykonává práci pomocného pracovníka, nýbrž manikéra/pedikéra (pro což neměl udělenou zaměstnaneckou kartu), měly doplnit dokazování či žalobce vyzvat ke splnění povinnosti tvrzení a důkazní. Schválením žádosti v souvislosti se změnou pracovní pozice došlo k aprobování výkonu uvedených činností, resp. ke vzniku legitimního očekávání žalobce, že tyto činnosti může na pracovní pozici pomocníka v provozovně pedikúry a manikúry vykonávat, pokud se vyvaruje činností spadajících pod rozsah činností vykonávaných manikéry/pedikéry. Dále žalovaná závěr o výkonu nelegální práce opřela mj. i o otázku povinností podnikatele na úseku živnostenského podnikání, což v této věci nebylo případné. Takové možné pochybení totiž může stíhat zaměstnavatele, nikoliv zaměstnance. Žalobce nadto doložil doklad o splnění odborné způsobilosti pro výkon činnosti manikéra/pedikéra podle živnostenského zákona (osvědčení o rekvalifikaci). Nakonec žalobce namítal, že se správní orgány nezabývaly, resp. se zabývaly nesprávně posouzením závažnosti případného porušení veřejného zájmu. Žalovaná dovodila závažnost pouze s ohledem na délku trvání výkonu nelegální práce, avšak vzhledem k okolnostem věci mohlo být v případě žalobce narušení veřejného zájmu pouze bagatelní. Žalobce neusiloval o porušení podmínek na úseku zaměstnávání cizinců, ze strany zaměstnavatele šlo maximálně o špatnou kategorizaci jeho pracovní pozice.

[3] Krajský soud se s žalobními námitkami částečně ztotožnil a shora uvedeným rozsudkem rozhodnutí žalované i ministerstva zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Vyšel z toho, že i v řízení o žádosti o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty nesou správní orgány důkazní břemeno ve vztahu k existenci závažné překážky pobytu cizince na území (v projednávané věci spočívající ve výkonu nelegální práce žalobcem). Ačkoliv správní orgány skutkový stav zjistily dostatečně, ostatně žalobce sám jim vykonávané činnosti při účastnickém výslechu zcela jasně popsal, dovodily z nich nesprávné závěry. Krajský soud se ztotožnil s tím, že se žalobce dopouštěl výkonu nelegální práce, neboť jím popsané činnosti, které vykonával na pracovní pozici pomocného a nekvalifikovaného pracovníka ve službách, svým obsahem spadaly pod činnosti, které má vykonávat manikér/pedikér. Žalobce tedy vykonával činnosti v rozporu s vydanou zaměstnaneckou kartou. Skutková zjištění správních orgánů o nelegální práci žalobce však nevedou vzhledem ke konkrétním okolnostem věci k závěru o existenci závažné překážky jeho pobytu na území. Žalobce výslovně směl podle vydané zaměstnanecké karty pracovat na pozici „pomocníka v provozovně pedikúry a manikúry“, podle krajského soudu tedy není na první pohled nelogické, pokud se domníval, že jím vykonávané činnosti (jež lze obecně popsat jako přípravu rukou a nohou pro následnou odbornou péči manikéra/pedikéra) pod tuto pracovní pozici spadají. Stěží by jinak šlo najít důvod, proč byla v zaměstnanecké kartě jeho oborová činnost omezena na manikúru a pedikúru (přestože jinak lze pracovní pozici pomocných a nekvalifikovaných pracovníků chápat např. jako recepční, šatnáře apod.). Žalobce tak měl zaměstnaneckou kartu omezenou na činnosti související s manikúrou a pedikúrou, navíc správní orgány

nevyvrátily jeho tvrzení, že nejodbornější a finální fáze manikúry a pedikúry neprováděl. V kontextu těchto zjištění tak bylo dle krajského soudu (s odkazem na závěry plynoucí z rozsudku NSS ze dne 30. 4. 2020, čj. 1 Azs 23/2020-36) nutno posuzovat závažnost zjištěné nelegální práce, která nenasvědčuje takové intenzitě případného porušení předpisů na úseku zaměstnanosti anebo porušení veřejného zájmu na ochranu pracovního trhu, že by ospravedlňovala závěr o závažné překážce bránící dalšímu pobytu žalobce na území ČR. Skutečnost, že žalobce ministerstvu sám vykonávané (a následně vytýkané) činnosti popsal, svědčí spíše o (nikoliv nepochopitelném) neporozumění podmínkám výkonu práce na základě zaměstnanecké karty spíše než o úmyslném porušení či obcházení zákona. Proto ani zjištěná nelegální práce v délce 15 měsíců nemohla založit závažnou překážku pobytu žalobce na území, neboť správní orgány své závěry v tomto ohledu nezdůvodnily dostatečně a s ohledem na specifické okolnosti případu.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalobce

[4] Žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) podala proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Zdůraznila, že minimálně od 12. 11. 2018 do 12. 2. 2020 se žalobce dopouštěl výkonu nelegální práce, neboť vykonával jiné pracovní činnosti, než pro jaké (resp. pro jakou pracovní pozici) mu byla udělena zaměstnanecká karta. Takového výkonu nelegální práce se dopouštěl dlouhodobě, proto nelze přisvědčit závěru krajského soudu, že se nejedná o intenzivní pochybení. Krajský soud pouze odkázal na judikaturu zabývající se skutkově odlišnými případy, aniž by přihlédl k okolnostem věci. V projednávaném případě nebylo možno bez dalšího konstatovat, že nelze výkon nelegální práce po dobu kratší než 2 roky považovat za jinou závažnou překážku pro pobyt cizince na území. Opačný závěr krajského soudu (tedy že judikatura správních soudů spojuje dlouhodobost výkonu nelegální práce právě s dobou 2 let a více) je třeba považovat za nepřesný a zavádějící, neboť je nutno dobu, po kterou se cizinec nelegální práce dopouštěl, posuzovat i z hlediska dalších okolností (např. jeho celkové doby na území ČR, poměr legální a nelegální práce apod.). Vzhledem k tomu, že zaměstnanecké karty bývají vydávány právě na dobu 2 let, nebylo by prakticky možné cizince za výkon nelegální práce postihnout. Navíc se krajský soud dopustil nemístné bagatelizace zjištěného výkonu nelegální práce, neboť není rozhodné, že žalobce vykonával pracovní činnosti u téhož zaměstnavatele, u kterého měl vykonávat práci podle zaměstnanecké karty. Zaměstnanecká karta je totiž udělována nejen ke konkrétnímu zaměstnavateli, ale právě i na konkrétní pracovní pozici. Nelze připustit, aby cizinci svévolně měnili pracovní pozici, neboť na vázanosti pracovního místa u konkrétního zaměstnavatele je postaven celý systém zaměstnávání cizinců. Cizinci tak musí podmínky výkonu práce respektovat po celou dobu platnosti zaměstnanecké karty. Okolnosti projednávané věci tak svědčily o závažném obcházení předpisů regulujících zaměstnávání cizinců, nikoliv o pouhém neporozumění podmínkám zaměstnanecké karty, jak uvedl krajský soud.

[5] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti zdůraznil, že otázka doby zjištěného výkonu nelegální práce je pouze jedním z kritérií, pro která lze shledat naplnění jiné závažné překážky pobytu cizince na území ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Proto nemá kasační argumentace stěžovatelky vliv na zákonnost napadeného rozsudku, neboť i kdyby bylo možno podmínku jiné závažné překážky pobytu cizince na území shledat za naplněnou v důsledku výkonu nelegální práce po dobu kratší než 2

roky, jednalo by se pouze o jedno z dílčích kritérií, která je zapotřebí vzít v úvahu. Krajský soud se vypořádal se všemi skutkovými okolnostmi věci, zejména s tím, že žalobce právní předpisy týkající se zaměstnávání cizinců neporušoval úmyslně, navíc nebyl narušen ani fiskální zájem ČR. Jeho jednání tak nemohlo podmínky podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců naplnit, čímž se stěžovatelka nezabývala.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Úvodem Nejvyšší správní soud předesílá, že krajský soud nezaložil rozsudek rušící rozhodnutí obou správních orgánů v dané věci na tom, že by zjištěný výkon nelegální práce po dobu 15 měsíců nepostačoval k založení jiné závažné překážky pobytu žalobce na území. Doba výkonu nelegální práce zde tedy není rozhodná, byť valná část kasační argumentace stěžovatelky míří právě tímto směrem. Krajský soud založil své rozhodné důvody na tom, že správní orgány nesprávně zjistily závažnost (resp. její intenzitu) jednání žalobce s ohledem na jím uvedená tvrzení a neposoudily konkrétní skutková zjištění o výkonu nelegální práce v kontextu otázky ohrožení veřejného pořádku. Námitky týkající se doby výkonu nelegální práce tedy nereagují na klíčové závěry krajského soudu (resp. na ně reagují způsobem, který se s nimi zjevně míjí) a Nejvyšší správní soud se jimi nezabýval (k tomu analogicky srov. např. usnesení NSS ze dne 30. 6. 2020, čj. 10 As 181/2019-63, č. 4051/2020 Sb. NSS). Rovněž se Nejvyšší správní soud samostatně nezabýval otázkou, zdali se žalobce dopustil výkonu nelegální práce, neboť tu již vypořádal krajský soud a jeho závěry v tomto směru nerozporuje ani stěžovatelka v kasační stížnosti, ani žalobce ve vyjádření k ní.

[9] V projednávané věci je tak spornou jediná otázka, které se kasační důvody taktéž týkají, a to, zdali činnosti vykonávané žalobcem spočívající v přípravě nehtů pro další odbornou péči manikéra/pedikéra (odlakování, čištění nehtů na rukou, stříhání nehtů, jejich broušení, úprava nehtů obecně a dále čištění odumřelé kůže, to vše jak na rukou, tak na nohou, a nalepování umělých nehtů) opodstatňují závěr, že je v jeho případě dána jiná závažná překážka pobytu na území, pokud tyto činnosti vykonával na základě zaměstnanecké karty udělené pro pracovní pozici „pomocní a nekvalifikovaní pracovníci ve službách jinde neuvedení (pomocník v provozovně pedikúry a manikúry)“. Krajský soud i správní orgány vyšly z toho, že činnosti popsané žalobcem spadají pod rozsah činností vykonávaných manikérem/pedikérem. To ostatně není předmětem nynějšího sporu, neboť ani žalobce nenamítá, že tyto činnosti směl na základě zaměstnanecké karty a bez patřičné kvalifikace vykonávat. Naopak sám připouští, že právní předpisy porušil, zdůrazňuje nicméně, že tak nečinil úmyslně. Pro posouzení kasační stížnosti není ani podstatné přesně vymezit rozsah činností spadajících pod pracovní pozici manikér/pedikér a pod pracovní pozici pracovník v provozovně manikúry a pedikúry (resp. pomocní a nekvalifikovaní pracovníci ve službách jinde neuvedení), neboť tak již v návaznosti na závěry správních orgánů učinil krajský soud v napadeném rozsudku,

na který lze v tomto ohledu v podrobnostech odkázat. Je namístě se tedy zabývat pouze tím, zda výkon činností spadajících pod rozsah jiné (kvalifikovanější) pracovní pozice u téhož zaměstnavatele může za výše popsaných okolností věci zdůvodnit naplnění podmínek jiné závažné překážky pobytu cizince na území ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, kvůli níž [na základě § 44a odst. 11 ve spojení s § 46e odst. 1 a § 37 odst. 2 písm. a) téhož zákona] ministerstvo neprodloužilo dobu platnosti zaměstnanecké karty žalobce a stěžovatelka takový postup aprobovala.

[10] Nejvyšší správní soud ve své judikatuře opakovaně zdůraznil, že samotné zjištění výkonu nelegální práce nemůže bez dalšího naplnit hypotézu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Správní orgány musí zkoumat, zda bylo jednání natolik závažné a dosahující takové intenzity, že je možno jej podřadit pod pojem jiné závažné překážky (srov. rozsudky NSS ze dne 23. 10. 2019, čj. 9 Azs 235/2019-33, či ze dne 28. 11. 2019, čj. 10 Azs 98/2019-32). Dosažení takové intenzity jsou správní orgány povinny posuzovat s ohledem na všechny individuální okolnosti věci (srov. rozsudek NSS ze dne 9. 10. 2019, čj. 10 Azs 250/2019-25). Stěžovatelka v žalobou napadeném rozhodnutí vyložila, že v případě žalobce shledává naplnění podmínek jiné závažné překážky v tom (vyjma dlouhodobosti výkonu nelegální práce), že žalobce prokazatelně pracoval na pozici Kosmetici a pracovníci v příbuzných oborech (ve smyslu klasifikace CZ-ISCO 5142), kam spadá i pracovní pozice manikér/pedikér. Zaměstnanci řadící se do této podskupiny poskytují péči pro zlepšení vzhledu těla. Klasifikace pracovní pozice, pro kterou měl žalobce vydanou zaměstnaneckou kartu (Pomocní a nekvalifikovaní pracovníci ve službách jinde neuvedení, CZ-ISCO 9629) ale zahrnuje zejména výběrčí parkovacích lístků nebo vstupenek, šatnáře a pomáhající personál na zábavních akcích. Z toho důvodu je tak podle žalobou napadeného rozhodnutí stěžovatelky dána vysoká intenzita závažnosti porušování právních předpisů ze strany žalobce, proto bylo namístě zamítnout jeho žádost o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty, neboť vykonával závislou činnost v rozporu s ní.

[11] S takto pojatým závěrem stěžovatelky krajský soud v napadeném rozsudku nesouhlasil, formuloval v něm, proč je nesprávný. Nejvyšší správní soud v tomto ohledu kasační námitky neshledal důvodnými. Zaprvé, stěžovatelce (jakožto ostatně i ministerstvu) je třeba vytknout, že naplnění podmínek ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců zdůvodnila jen velmi obecně a povrchně, neboť svůj závěr v této souvislosti založila pouze na tom, že dle klasifikace pracovních pozic a vymezení živnosti manikúra a pedikúra se žalobce dopouštěl výkonu činností spadajících pod rozsah jiné pracovní pozice, než pro kterou měl vydanou zaměstnaneckou kartu. Z uvedeného však není jakkoliv patrné, v čem shledává – vzhledem k individuálním okolnostem věci – takovou intenzitu protiprávního jednání žalobce, pro kterou nelze nadále umožnit jeho pobyt na území ČR. Stěžovatelka tento závěr v žalobou napadeném rozhodnutí v zásadě staví pouze na dlouhodobosti zjištěného protiprávního jednání (nelegální práce), avšak již krajský soud přesvědčivě vyložil, proč toto kritérium není samo o sobě rozhodné a proč je třeba otázku intenzity závažnosti zjištěného jednání zkoumat i z hlediska, jakého jednání (porušení) se žalobce skutečně dopustil, jaký to mohlo mít vliv na trh práce a jaké jsou s tím spojené možné důsledky pro jeho další pobytový status. Krajský soud v napadeném rozsudku konstatoval, že zjištěné skutkové okolnosti věci nenasvědčují tomu, že by došlo k takovému porušení pravidel o zaměstnanosti nebo veřejného zájmu, že by tím byla

založena překážka bránící dalšímu pobytu žalobce na území ČR. Stěžovatelka v tomto směru namítá, že zaměstnanecká karta je přísně vázána nejen na konkrétního zaměstnavatele a místo výkonu práce, ale rovněž i na konkrétní pracovní pozici. Nejvyšší správní soud se však v tomto ohledu ztotožňuje s popsanými závěry krajského soudu. Stěžovatelka ani ministerstvo totiž nijak nezohlednily, že žalobce pracoval u zaměstnavatele P. H. V. na pracovní pozici „pomocník v provozovně pedikúry a manikúry“ evidované v integrovaném portálu Ministerstva práce a sociálních věcí, a to v souladu se zaměstnaneckou kartou po udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele. Tuto pracovní pozici u daného zaměstnavatele formálně nezměnil, ostatně správní orgány to ani netvrdí. Ministerstvo a stěžovatelka žalobci vytýkají pouze to, že jím popsaná pracovní náplň nespadá pod takto formulovanou pracovní pozici (zařazenou pod kategorii Pomocní a nekvalifikovaní pracovníci ve službách jinde neuvedení). Krajský soud však v napadeném rozsudku již taktéž přesvědčivě vyložil, že takové posouzení není zcela jasné a očividné, neboť z vymezení pracovní pozice „pomocník v provozovně pedikúry a manikúry“ není bez dalšího zřejmé, co přesně je jejím obsahem, resp. které konkrétní pracovní činnosti pod tuto pracovní pozici spadají. Pokud tedy správní orgány zjistily, že žalobce vykonává pracovní činnosti nespadající pod rozsah pracovní pozice uvedené v zaměstnanecké kartě, z čehož dovodily naplnění podmínek ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, je třeba trvat na tom, aby dostatečně a přesvědčivě vymezily, z jakých důvodů představuje zjištěné vybočení z (nejasných) mezí pracovní pozice jinou závažnou překážku pobytu žalobce na území, pro kterou nelze dobu platnosti jeho zaměstnanecké karty prodloužit, a to s ohledem na intenzitu závažnosti takového jednání vzhledem ke konkrétním tvrzením žalobce sděleným v průběhu správního řízení.

[12] V nyní projednávané věci pobýval žalobce na území ČR na základě vydané zaměstnanecké karty, přičemž při změně zaměstnavatele (z pozice montážního dělníka ve společnosti VM Solution CZ s. r. o.) požádal ministerstvo o souhlas, které mu jej udělilo. Žalobce tak vykonával práci u zaměstnavatele P. H. V. na výše vymezené pracovní pozici, kterou zaměstnavatel řádně nahlásil, žalobce ji ministerstvu sdělil a práci vykonával na základě uzavřené a předložené pracovní smlouvy za mzdu převyšující zaručenou mzdu odpovídající této pracovní pozici. Práci vykonával ve vztahu závislosti na zaměstnavateli, tedy zejména ve vztahu podřízenosti a podle jeho pokynů. Jestliže se domníval, že pracovní činnosti, které pro zaměstnavatele vykonával, pod rozsah pracovní pozice vymezené v zaměstnanecké kartě spadají, a jeho zdůvodnění této úvahy není jakkoliv nelogické či zcela nepochopitelné (byť je právně nesprávné, jak uvedl již krajský soud), bylo třeba se těmito skutkovými okolnostmi pečlivě zabývat, jak požadoval krajský soud. To však správní orgány neučinily a závěr o existenci jiné závažné překážky pobytu žalobce na území učinily bez tohoto posouzení. Nepřihlédly tedy k tomu, že samotné vymezení pracovní pozice, pro kterou mu byla zaměstnanecká karta vydána, s sebou určitou nejasnost o pracovní náplni nese, stejně jako k tomu, že žalobce o obcházení právních předpisů zcela očividně neusiloval. V průběhu správního řízení naopak sám zdůraznil, že nejodbornější finální práce v provozovně pedikúry a manikúry nevykonává, neboť pro to nemá potřebnou kvalifikaci. Zároveň dodal a doložil, že absolvoval rekvalifikační programy „Manikérka a nehtová designérka“ a „Pedikérka a nehtová designérka“ akreditované Ministerstvem školství, mládeže a tělovýchovy. V tomto směru podotkl, že práci manikéra/pedikéra prozatím nevykonává, ale později hodlá za tím účelem požádat o souhlas se změnou pracovní pozice u téhož zaměstnavatele. Jelikož k těmto okolnostem

správní orgány vůbec nepřihlédly, a stěžovatelka se ani v kasační stížnosti v reakci na závěry krajského soudu nepokusila pochybnosti vymezené krajským soudem odstranit (resp. v přípustné míře „dovysvětlit“, proč je i za výše popsaných okolností v případě žalobce dána jiná závažná překážka jeho pobytu na území), neshledal Nejvyšší správní soud kasační námitky důvodnými. Nejvyšší správní soud v tomto ohledu podotýká, že stěžovatelka v kasační stížnosti (kromě otázky dlouhodobosti výkonu nelegální práce) zdůraznila především princip vázanosti zaměstnanecké karty na konkrétní pracovní pozici. Rozsudek krajského soudu se nicméně zakládá na judikatorních závěrech, dle nichž podmínky § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců nejsou naplněny v případě jakékoliv zjištěné překážky pobytu cizince na území, ale pouze překážky závažné. Proto je třeba trvat na tom, aby tomu odpovídala i intenzita jednání takovou překážku zakládající. V projednávané věci však ministerstvo posoudilo zjištěné skutečnosti z hlediska naplnění podmínek daného ustanovení nesprávně, resp. intenzitu jednání žalobce dostatečně nevymezilo, a stěžovatelka takové pochybení nerespektující judikaturu správních soudů nenapravila.

[13] Pouze nad rámec již uvedeného Nejvyšší správní soud dodává, že novela zákona o pobytu cizinců, která výkon nelegální práce vymezila jako samostatný důvod pro zamítnutí žádosti o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty [ve smyslu § 44a odst. 1 ve spojení s § 46 odst. 6 písm. e) zákona o pobytu cizinců], není pro nyní posuzovanou věc rozhodná (viz § 75 odst. 1 s. ř. s.). Jak totiž i sama stěžovatelka uvádí, tato novela nabyla účinnosti až 31. 7. 2019, tedy až po zahájení řízení o projednávané žádosti žalobce. Podle přechodného ustanovení dané novely (čl. II bod 1 zákona č. 176/2019 Sb.) se řízení zahájená a pravomocně neskončená přede dnem nabytí její účinnosti dokončí podle zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 30. 7. 2019.

IV. Závěr a náklady řízení

[14] S ohledem na shora uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[15] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka v řízení úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce byl naopak v řízení o kasační stížnosti úspěšný, má proto právo na náhradu nákladů. Ze spisu vyplynulo, že žalobce vynaložil náklady na právní zastoupení za jeden úkon právní služby (vyjádření ke kasační stížnosti) dle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), tj. 3 100 Kč za úkon [§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu] a na náhradu hotových výdajů dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve výši 300 Kč, dohromady tedy 3 400 Kč. Podle sdělení žalobce a informací odstupných v rejstříku ekonomických subjektů Ministerstva financí (ARES) je zástupce žalobce plátcem DPH, proto se náklady řízení navyšují o částku činící 21 % (§ 57 odst. 2 s. ř. s.), tj. 714 Kč. Za řízení o kasační stížnosti tedy žalobci celkem přísluší náhrada nákladů řízení ve výši 4 114 Kč. Tuto částku je stěžovatelka povinna mu uhradit do 30 dnů k rukám jeho zástupce, Mgr. Petra Václavka, advokáta.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 20. dubna 2022

Milan Podhrázký
předseda senátu